

Niin vahva kuin olen

Liisa Rauhakoski

Niin vahva kuin olen

Liisa Rauhakoski

Niin vahva kuin olen

Tarina on omakohtainen, mutta fiktiivisesti muunneltu.
Näkökulma on subjektiivinen, kuinkas muuten.
Henkilöiden nimet on muutettu.

www.liisarauhakoski.net

Aiemmin ilmestynyt:

Sitä menee Hollantiin ja alkaa puhua hollantia

© 2021 Liisa Rauhakoski

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4906-7

Sisällysluettelo

1. Mitä tapahtuu maailmassa nyt? 3
2. Pätkätöillä tässä eletään 11
3. Jätä ne mun pinot rauhaan 17
4. Ihan liikaa voileipäkakkuja 23
5. Nolo disko 31
6. Eurooppa toimii yhdessä 35
7. Lounastauolla samppanja ja pizzaa 45
8. Comunicazione 53
9. Eikä hän vieläkään tajunnut 61
10. Minulla on ainakin bosnialainen fanini 67
11. Mikä taakka se olisi 73
12. Tunsin lämmön 75
13. Still got the blues for you 81
14. Yhteisymmärryksen elementtejä 91
15. Päätettiin, että Suomessa ja Turkissa on sivistys 101
16. Tulisi ja pelastaisi minut 109
17. Me puhuimme niin kaikesta 121
18. Tänne on tultu laulamaan ja tanssimaan 129
19. Vapaus ja vapaus, vapaus paljain jaloin 141
20. Tässä pari totuutta 159

21. Olisin minäkin aurinkokannella mieluummin 159
22. Ulkona kesäyössä Vijlenin nuorison kanssa 171
23. Universumin äärettömyyden tähdet 179
24. En tajunnut olevani vanki 187
25. Minulla on tällainen moottoribaana-tempo 193
26. Hevii kamaa 199
27. Mikä auttaa rakkauden tuskaan? 207
28. Seiso nyt vihdoin niillä omilla jaloillas 219
29. Pakoa omasta itsestä tämä on ollut 229
30. Näin tylsiä ja sekavia ovat nämä pelit 237
31. Paskiaiset ja raukkikset 243
32. Haavoja, avoimia haavoja te olette 249
33. Mikä tyyppi 255
34. Vitsi kuinka terveellistä ja valaisevaa! 261
35. Jotta kaikki olisi todella kristallinkirkasta 267

1.
Mitä tapahtuu maailmassa nyt?

Jo silloin, kun seurustelin Jonaksen kanssa etäsuhteessa Suomesta käsin, hänen kaverinsa Oliver ennusti, että loppujen lopuksi me menemme naimisiin ja muutamme Hollantiin. Ja juuri niin kävi.

Nyt olen kolmekymppinen ja me asumme pienellä paikkakunnalla kolmen maan välissä. Kotitalo seisoo Hollannissa, mutta kun katsoo makuuhuoneen ikkunasta yhden pihan yli, seuraava tontti on jo Saksaa. Kotikadultamme haarautuvan, ylämäkeen vievän tien päässä kukkulan päällä alkaa Belgia.

Täytynee pikakelata tässä historia. Selvittää, miten tänne päädyttiin. Kuinka kauan olemme jo olleet yhdessä ja matkanneet ja kokeneet asioita. Nämä taustat antavat raamit sille, mistä tullaan, millaista oli ja mikä siinä murenee sitten kun tunnelma kääntyy pääalelleen, kun alkaa vuoristorata ja rotkon reuna lähestyy ja kaikki menee persiilleen ja pettymykset kerääntyvät ukkosmyrskyksi ja sen sellaista. Mutta vielä kaikki on hyvin.

Tarina alkaa kai siitä, että luin koulussa pitkä saksaa. Minut lähetettiin lukiosta kielimatkalle Saksaan, kesällä kuukaudeksi. Tutustuin siellä varovasti paikallisiin ja eri maista tulleisiin nuoriin. Maailma avautui. Muut olivat niin reippaita ja puheliaita ja minä niin syrjäänvetäytyvä ja hitaasti harkitseva. Kiroilin sitä paksua muuria, jonka takana olin oppinut elämään. Suomalaisuus, introverttiys ja ulkopuolisuuden tunne asuivat ytimessäni. Mutta mursin pahimman arkuuteni ja astuin ulos ujoudesta, koska huomasin, että on pakko, jos haluan koskaan olla tätä onnellisempi. Opettelin sanomaan ääneen ajatuksiani. Onnistuin saamaan yhteyttä toisiin, luottamaan ihmisiin ja ystävyyden mahdollisuuksiin. Porukassa olikin hauskaa, mahtavan hauskaa!

Matkan jälkeen kirjoitin pitkiä kirjeitä uusille Saksan-tuttaville, halusin sanoittaa kaiken. Kaipasin yhteenkuuluvuutta, etsin jotain, joka ymmärtäisi minua. En ollut löytänyt Suomesta poikakaveriakaan. Ei kukaan omassa ympäristössäni ollut kiinnostunut minusta.

Yksi kirjekavereista, Jonas, kirjoitti yhtä pitkästi ja yhtä nopeasti takaisin kuin minä. Jonas oli erikoinen tyyppi siltä saksalaisen lukion luokalta, jonka kanssa me kansainväliset matkalaiset hengailimme kahden viikon ajan. Hän ymmärsi rankimmankin huumorini ja oli avoin puhumaan kaikista aiheista. Se ilahdutti. Tässä oli jotain erityistä. Kirjeissä uskalsin kertoa ajatuksistani ja kokemuksistani täysin avoimesti. Kävin Saksassa ja

Jonaksen luona. Jonaksesta tuli poikaystäväni, ja lopulta minulla oli hänen kauttaan enemmän tuttavapiiriä Saksassa kuin Suomessa.

Jonas oli osin samanlainen ajatuksiltaan, mutta toisaalta aivan erilainen kuin minä: toiminnan ihminen. Hän teki nopeita päätöksiä, ryhtyi hommiin ja hoiti asiat. Minä teoretisoin, mietin ja jahkailin paljon, mutta toimin aika vähän. Jonakselta opin yhä lisää rohkeutta.

Aloin opiskella germanistiikkaa yliopistolla. Jonas kävi Helsingissä luonani silloin kun asuin pikkuisessa yksiössä, jota rakastin, omaa värikästä maailmaani. Oli hienoa näyttää Jonakselle Suomi, Suomen kulttuuri ja Suomen ruoat. Olin naiivisti kansallisylpeä, kun hän ihaili Suomenlinnan maisemia, tajusi Muumi-kirjojen hienouden ja piti Geishasta, lakkahillosta ja karjalanpiirakoista.

Yksin asuminen opiskelijakämpässä alkoi ahdistaa minua yhä enemmän. Aika seuraavaan vierailuun oli aina liian pitkä kestää. Koko lukukausi yksin monologia vetäen ja vain ajatuksissani kaiken, surut ja ilot, Jonaksen kanssa jakaen. Ei meillä ollut reaaliaikaisia välineitä. Sähköpostien mahdollisuus vasta keksittiin yliopistolla niinä vuosina. Olimme hitaiden kirjeiden varassa. Lähetimme pikku paketeissa kasetteja, joille olimme äänittäneet musiikkia, jota halusimme esitellä toisillemme.

Puhelinsoitot olivat kalliita ja siksi harvinaisia. Joskus yhtäkkiä keskiyöllä puhelin soi sittenkin ja luurissa oli Jonas kämppäkavereineen. Juttelimme ja nauroimme. Olin hysteerisen onnellinen ja uneton, itkin ilosta, kun olin saanut kuulla hänen äänensä.

Kaipasin koko ajan Saksaan, Jonaksen luo, ja sosiaalisemman elämän. Romahtelin yksiössäni, kävin juttelemassa lääkärisedälle mielenterveydestä ja tajusin ratkaisun. Tämä ei toimi. Minun on tehtävä päätös. En mitään muuta halua kuin palavasti Saksaan; minun on mentävä Jonaksen luo. Muutettava hänen soluasuntoonsa Bonniin.

Vanhemmilleni oli kamalaa, että lähdin ulkomaille, ja olen tuntenut siitä syyllisyyttä. Rakkaan isosiskoni Leenankin jätin. Me sentään teimme kaikenlaista hauskaa yhdessä Helsingissä ja opin häneltä elämää ja opiskelijaelämää. Se oli rankka päätös, mutta muuta ratkaisua ei ollut. Senhetkinen prioriteetti oli selvinnyt. Halusin jakaa elämäni Jonaksen kanssa.

Kun en perääntynyt päätöksestäni ja lupasin saattaa opiskeluni loppuun Saksassa, isä ja äiti auttoivat viemällä minut ja muuttokuorman autolla Itämeren yli. Mukaan otin kaksi seeprapeippoani. Peipot lauloivat häkissään hytissä Travemünden sataman valojen lähestyessä varhain aamulla.

Se oli absurdi hetki. Miten voikaan olla tosissaan nyt matkalla, muuttamassa koko elämänsä suuntaa näin konkreettisesti, ja samalla pikku eläimet ääntelevät tyynenä, niin oudossa paikassa, joka ei näytä niitä haittaavan.

Tuhat ristiriitaista tunnetta.

Opiskelin Bonnissa, valmistuin ja hankin työkokemusta. Muutimme pariin otteeseen, lähdimme soluhuoneesta ja asuimme kaksistaan pienissä vuokra-asunnoissa. Jonas nikkaroi peipoille ison häkin ja hankimme eläinkaupasta lisää lintuja. Niitä on ollut siitä saakka pieni parvi.

Välillä riitelimme. Odotukseni olivat liian korkealla ja roikuin liikaa Jonaksessa. Minun piti itsenäistyä ja osata jättää hänet rauhaan, lakata vaatimasta jatkuvaa kaksistaan oloa. Tämähän oli sitä sosiaalista elämää, jota halusin. Jonas kulki porukoidensa kanssa, meillä kävi usein kavereita viettämässä iltaa tai jopa yöpymässä, ja mekin reissasimme paljon Jonaksen ystävien luokse eri paikkakunnille.

Jonaksen vanhemmat eivät pitäneet minusta, he olivat nuivia, keksivät valheellisia syytöksiä saattaakseen minut huonoon valoon ja valittivat pikkuseikoista. Silti parisuhteessa oleminen tuntui itsestäänselvältä. Siltä, että niin se on tarkoitettu. Kommunikaation tasossa me olemme Jonaksen kanssa sielunkumppaneita toisillemme.

Muutama vuosi myöhemmin Jonaksen iso ystäväpiiri oli hajaantunut kuka minnekin pitkin Saksaa. Olimme jääneet yksin Bonniin. Ei ollutkaan enää kyläilyjä ja yhteydenpitoa. Sitten kumpikin menetti hyvän työpaikkansa samaan aikaan. Mietimme, että voimme yhtä hyvin aloittaa alusta jossain muualla.

Jonas ehdotti muuttoa Hollantiin, vaikka Vaalsiin, joka on turvallisesti Saksan Aachenin vieressä. Pidimme Hollantia hauskana, eläväisenä maana, jonne olimme tehneet usein päiväretkiä. Molemmilla olivat jo hollannin kielen alkeet hallussa, joten eiköhän siellä pärjäisi.

Ensimmäiset vuodet asuimme vanhan pastellinkeltaisen talon ullakkohuoneistossa Vaalsin pääkadulla Maastrichterlaanilla. Mutta siellä alkoi liikkua liikaa epämääräistä porukkaa, libanonilaisen vuokraisännän Arashin jengiä, pikkurikollisia. Tunsimmehan mekin kolmoskerroksen Hansin, jolle teimme työttömyysaikanamme remonttia. Maalasimme hänen seinänsä ja saimme pari sataa euroa. Hans harjoitti marihuanan tukkukauppaa ja lajitteli pöytänsä ääressä hamppukasvin nuppuja pusseihin. Välillä hän lastasi tavaran isoihin ruudullisiin vetoketjukasseihin ja lähti raahaamaan niitä alas autolle.

Hansin saksalainen tyttöystävä oli töissä lastentarhassa Aachenissa ja suunnitteli ryhmälleen askartelu-

tehtäviä sen saman pöydän ääressä. Mitäköhän siitäkin kuviosta tuli? Ja Hans tuskin oli hänen oikea nimensä. Sellaisen tuskin kannattaa kertoa oikeaa nimeään.

Etsimme uuden vuokrakämpän keskustasta ja muutimme pääkadulta sivukadulle, ylämäkeen, eläinkaupan yläkertaan.

Välillä voisin vähäsen suuttua tuolle kirkolle, että se soi arkiaamuisin kahdeksalta erittäin pitkään ja lujaa. Kuulen sen korvatulppienkin läpi. Silloin, kun minulla on iltapäivä- tai iltatyö, saisin nukkua aamulla, jos se ei soisi.

No, oma vika. Jos muuttaa Kerkstraatille, Kirkkokadulle, niin voi kuvitella, että siellä on se kirkko. Tällä seudulla sellainen on järjestään katolinen, ja se soi.

Viikonloppuna, kun ehtii katsoa ikkunasta kadulle, näkee muun muassa seuraavaa: Kahden pikkutytön perhe tulee eläinkaupasta ja lastaa auton takakonttiin ison häkin ja jyrsijänruokaa. Tytöillä on käsissään kohtuullisen kokoinen suljettu pahvilaatikko, jossa on epäilemättä eläin: marsun ostoa tapahtuu.

Tai sitä menee olohuoneen ikkunan ääreen kysymyksen kera: ”Mitä tapahtuu maailmassa nyt?” Katsoo ulos ja siinä on sen hetken vastaus: ”Tänään maailmassa ajetaan pienellä punaisella avoautolla auringonpaisteessa.”

2.
Pätkätöillä tässä eletään

Olen ollut tänä aikana töissä jo vaikka missä: rumassa kaivoskaupungissa Heerlenissä verovirastossa näpyttelemässä lukuja, myymässä oliiveja Vaalsin ostoskeskuksen itämaisessa herkkukaupassa ja sihteerinä insinööritoimistossa. Työhaastattelussa Hollannin poliisilla: ”Tunnistatteko belgialaisen rekisterikilven?” Haha, pahat belgialaiset, totta kai heidät tunnistaa. Aina aiheuttamassa kaaosta liikenteessä.

Olin siivoamassakin sillaikaa kun kouluttauduin osa-aikaisesti oppisopimuskurssilla kultasepäksi. Mikä vain työ kelpaa. Kunhan palkkaa tulee.

Jonas sai ensin vuokratyöfirmasta raskaita teollisuustöitä, jotka eivät hänen laihalle kropalleen yhtään sopineet. Vähitellen hän pääsi parempiin toimistoympäristöihin, asiakaspalveluun, teknisten alojen tietokonehommiin. Hän kehittyi kovasti software-asioissa ja se näytti olevan hänelle sopiva ala.

Pätkätöillä tässä eletään. Kultasepän koulutuksesta minulla on jäljellä oma kotiateljeeni. Kultasepille ei ole tarjolla työpaikkoja, ja alan kauppoja menee ennemminkin konkurssiin ympäriltä. Olen tarjonnut korujani myyntiin putiikkeihin ja käynyt kyselemässä töitä niin Aachenissa kuin Maastrichtissa, tuloksetta.

Chantal on parfymoitu, helyjä ja röyhelöjä käyttävä rouva, joka pitää Vaalsin ostoskeskuksessa naisellisen tyylistä koru- ja laukkukauppaa. Oliivikauppa, jossa olin töissä, on hänen liikkeensä vieressä. Chantal kuuli syyrialaisen pomoni kautta, että osaan tehdä kultasepän töitä. Se oli onnenpotku minulle. Chantalin vakioasiakkaat tuovat hänelle koruja korjaukseen ja Chantal välittää ne naapurikylän kultasepänliikkeeseen. Sain ne työt tehtäväkseni. Laadin hinnaston vähän halvemmalla ja hommia alkoi virrata. Kokoan pieniä sivutuloja kotona työpöytäni ääressä ja pidän yllä taitojani.

Koko ”ateljeeni” on vain Ikean puupöytä olohuoneessa peippohäkin ja sohvan välissä, juottamiseen tarvittava propaanikaasupullo sekä arsenaali työvälineitä viiloista sahoihin ja pihdeistä pinsetteihin. Työpöydän päällä roikkuu hioma- ja kiillotuskoneen moottori mötikkänä, samanlainen, joita on hammaslääkäreillä.

Äskettäin sain Chantalilta hänen yhden asiakkaansa kaikki vanhat koruvarastot kunnostettavaksi ja

Eroa puiva romaani suoraan dramaattisen tunnemyrskyn silmästä kuvattuna.

Suomalainen nainen Hollannissa naimisissa saksalaisen kanssa. Aviomiehen päihteidenkäyttö riistäytyy käsistä. Ystävät ja arjen huumori pitävät toivoa yllä, kunnes kotiolojen synkkyys uhkaa sammuttaa viimeisetkin tähdet. "Keski-Eurooppa, mitä sinä annat minulle? Jonas, mitä sinä annat minulle?" On kohdattava kipeä ratkaisu silmästä silmään.

Kehityksen katalysaattorina toimii ystävä Osman ja samalla ihmissuhteiden pakka sekoittuu moneen kertaan. Kuka auttaa, kuka hylkää, kuka lohduttaa? Missä moraali?

"Tämä kriisijakso on erityisen väkivaltainen tai siis opetusrikas tai siis priorisoiva ja kaiken turhan karsiva ja syvälle käyvä ja tajuntaan iskevä. On pidettävä kiinni siitä viimeisestä elämän liekistä ja huudettava apua. Tämän enempää ei oikein pohjalle pääse."

On olemassa globaaleja tarinoita. Ja kaikkiin tilanteisiin on kohtalotovereita.

"Tulevaisuudelle. Malja tulevaisuudelle."

9 789528 049067